

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

'Ο 'Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ θγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνῆς συνδρομητῆς.

Πέντε τοῦ 'Οκτωβρίου
καὶ χαλασμός Κυρίου.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρο ποῖ πρῖμα μὲ πονέντε.

Δὲν θὰ ἔχουμε τερτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἑμὲ.
Μὲς' ὅταν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὅ'Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα
κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μὲς μέλει.

'Ογδόντα νούμερο κι' ἑννιά
κι' ὅλο τὸ ἔθνος 'στὰ πανιά.

'Εμπρός, καυμένη λεβεντιά,
μὲς 'στοῦ πολέμου τὴ φωτιά.

'Εμπρός, Στρατὲ τῶν τελετῶν, ἔμπρός, Στρατὲ λειψάνων,
ποῦ τὸ σπαθὶ σου 'σκούριασε κρημμένο μὲς 'στὴ θήκη,
ἔμπρός!.. ἐν μέσῳ τῆς βοῆς σαλπίγγων καὶ τυμπάνων
ἄς ἀντηχήσῃ μιὰ φωνὴ εἴθ' θάνατος ἢ νίκη.
'Εμπρός, σπαθᾶτοι λιγεροὶ μὲ τὴ χρυσᾶ γαλόνια...
ἀπάτητα 'στὸν 'Ολυμπο σᾶς περιμένουν χιόνια.

Τόσοι κομποὶ λεβέντηδες τῆς μάνας των ἀφίνου,
'στοὺς πέντε δρόμους παραιτοῦν γυναῖκες καὶ παιδιὰ,
πτωχοὶ ἐργάται μὲ χαρὰι; τὰ μαγαζιά των κλείνουν
καὶ τρέχουν μπακαλόπουλα μὲ σηκωτὴ ποδιά.
Μὰ κι' ὁ χωριάτης τᾶροτρο καὶ τοὺς ἀγροὺς ἀφίνει,
καὶ στρατιώτης ἐρχεται 'στὰς τάξεις σου νὰ γίνῃ.

Κανεὶς μικρὸ παράπονο, κανεὶς κακὸ δὲν λέει,
μὲ γέλοια ὅλοι ἐρχονται καὶ τούτῃ τὴ φορὰ
κι' ἂν καμμιὰ μάνα δύστηνη γιὰ τὸ παιδί της κλαίῃ,
τὰ δάκρυά της ξεχειλοῦν ἀπὸ πολλὴ χαρὰ.
Μὲ τὰ νταούλια ἐρχονται καὶ μὲ τὸ τίρι-λίρι,
σαν νὰ πηγαίνουν πεταχτοὶ σὲ γάμου πανηγύρι.

Πετοῦν ἀμούστακα παιδιὰ καὶ καλομαθημένα
μὲ τόση καλοπέρασι καὶ χάρια τρυφερά..
γενναῖος ἐνθουσιασμός ἀνδρίζει τὸ καθένα,
δίνει 'στὰ χέρια δύναμι, 'στὰ πόδια του φτερά.
Ξεχάνει καὶ τὸ σπῆτι του καὶ ὅλα του τὰ χάρια
καὶ ἀνερεψύεται βουνα, φαχούλαις καὶ λαγκαθῆς.

'Η ἔρημη σημαία σου ἢ περιφρονημένη
ἐκεῖ 'ψηλὰ 'στὸν 'Ολυμπο ἄ; γλυκοκυματῆσι,
ν' ἀπλώνει' ὀλογάλανη ἀπ' ὅπου κι' ἂν διαβαίνῃ
καὶ τὸ σταυρὸ της ἢ σκλαβιά ὀλόρθη νὰ φιλήσῃ.
'Ας τὴν φουᾶ τῶν λαγκαθῶν καὶ τῶν βουνῶν τάγεραι,
σὲ πεθαμμένους ἀδελφούς; ἀνάστασι νὰ φέρῃ.

'Εμπρός! 'στὸν 'Ολυμπο, Στρατὲ, προτοῦ νὰ γίνῃς πτώμα...
στηλώσου ὑπερήφανος μὲ νικητοῦ ἑλίδα,
δὲν πᾶς σὲ ξένα κτήματα, δὲν πᾶς σὲ ξένο χῶμα,
θὰ πᾶς; 'στὸ πρῶτο χῶμα σου, 'στὴν πρώτη σου πατρίδα.
Δὲν φεύγεις οὐ γιὰ λάφυρα κι' ἀτίμους κατακτήσεις,
ἐσὺ πηγαίνεις μάρτυρας πολλοὺς νὰ ἐκδικήσῃς.

'Στῆς λατρευτῆς σημαίας σας τὸν ἰσχυρὸ κοιμηθῆτε...
ἀπάτητα 'στὸν 'Ολυμπο σᾶς περιμένουν χιόνια,
ἔσεῖς νὰ τὰ πατήσετε, ἔσεῖς νὰ τὰ διαβῆτε,
καὶ ἀνοιξὶ νὰ φέρετε παντοῦ σὰν χειλιδόνια.
'Εμπρός 'στὸν 'Ολυμπο, Στρατὲ, χωρὶς νὰ σταματήσῃς
καὶ ἂν ὀπίσω σοῦ εἰποῦν, ὀπίσω μὴ γυρίσῃς.

Στρατὸς ποῦ δὲν αἰμάτωσε τὸ ἔξυφος τοῦ ἀκόμη,
Στρατὸς ποῦ τὸν κατήντησαν νὰ γίνῃ κ ο υ β ε ρ ῶ ν ἄ γ τ α,
Στρατὸς ποῦ τὸν ἐμάραναν τὰ λείψανα κι' οἱ δρόμοι,
τέτοιος Στρατὸς καλλίτερα νὰ λείψῃ μιὰ γιὰ πάντα.
'Εμπρός, Στρατὲ τῶν τελετῶν, ἔμπρός, Στρατὲ λειψάνων,
καὶ γλυκοφέγγει χαραυγὴ τῶν ἐθνικῶν παιάνων.

